

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1785 van 18 september 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER, WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Equadoriaanse nationaliteit, op 17 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster dient op 17 april 2007 een aanvraag tot vestiging in. Op 11 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn: Betrokkene deed een aanvraag tot vestiging in functie van haar minderjarig kind X. Betrokkene kan niet beschouwd worden als ten laste van dit kind.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.) en artikel 3.1 van het vierde protocol bij het E.V.R.M. Zij betoogt dat zij moeder is van een Belgisch kind en haar uitzetting ook een uitzetting van haar Belgisch kind impliceert ofwel een scheiding ervan. Zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij stelt dat zij onmogelijk een gezinsleven kan hebben in een ander land dan België.

2.1.2. De Belgische nationaliteit die wordt toegekend om te verhinderen dat een in België geboren kind staatloos zou zijn, maakt het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de moeder die onwettig in het Rijk verblijft, is afgeleverd, niet onwettig (Cass. 9 maart 2005, nr. PO50190F).

De verwijdering van het grondgebied van verzoekster impliceert niet noodzakelijk de verwijdering van haar Belgisch kind. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228) en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M. De ingeroepen bepalingen verhinderen bijgevolg niet dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de betrokken Belgische diplomatieke of consulaire post. Bovendien kan verzoekster samen met haar echtgenoot en hun minderjarig kind hun recht op gezinsleven uitoefenen terwijl in het land van herkomst de noodzakelijke formaliteiten worden vervuld. De eenheid van het gezin is niet in het gedrang. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede en derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat zij zich kan beroepen op het gemeenschapsrecht om tot het Belgisch grondgebied toegelaten te worden of om er een verblijfsvergunning te bekomen, los van het feit dat haar Belgisch kind gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Zij verwijst naar het arrest X en X van het Hof van Justitie. Naar analogie kan ook verzoekster die evenmin ten laste is van haar kind een verblijfstitel bekomen op Belgische grondgebied. Zij stelt dat zij als ouder van een Belgisch kind minder verblijfsrechten heeft dan ouders van kinderen die een andere Europese nationaliteit hebben.

2.2.2. Verzoekster betwist vooreerst het motief van de bestreden beslissing niet, met name dat zij niet kan worden beschouwd als ten laste van dit kind. Zij stelt derhalve ten onrechte dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet valt. Verzoekster kan de schending van de reglementaire bepalingen die van toepassing zijn op EU-onderdanen en gelijkgestelden dan ook niet dienstig inroepen. Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij zich kan beroepen op het gemeenschapsrecht. Het arrest X en X van het Hof van Justitie van 19 oktober 2004 kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien de omstandigheden van deze zaak niet overeenstemmen met de situatie van verzoekster. Met name het grensoverschrijdende element, eigen aan voornoemd arrest, ontbreekt in casu.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

2.3.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 7, 9, lid 1 en 3, artikel 10, lid 1 en 2 van het Kinderrechtenverdrag. Zij betoogt dat zij onmogelijk in haar land van herkomst haar kind kan verzorgen, er omgang mee hebben en op regelmatige basis contact kan hebben daar het Belgisch kind ons land niet kan worden uitgezet.

2.3.2. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het voor verzoekster niet onmogelijk is in haar land van herkomst voor haar kind te zorgen, er omgang mee te hebben en er op regelmatige basis contact mee te hebben.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. kamervoorzitter, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT.

M. MILOJKOWIC.